

Книга Даниїла — Номер сто сімдесят три

Папські тіні: викриття впливу та намірів, що стоять за «Папою Гітлера»

Jeff Pippenger
2024-04-03

У книзі під назвою «Гітлерівський Папа» автор Джон Корнвелл починає розповідь про майбутнього папу, який правив у той час, коли Гітлер правив Німеччиною, з його діда та Папи Пія IX, яких було вигнано з міста Рима. Коли Пій IX утік із міста Рима, переодягнений черницею, єдиною людиною, яку він узяв із собою, був дід майбутнього папи. Корнвелл розглядає тісні стосунки цих двох чоловіків, а далі показує, як і батько майбутнього папи також був пов'язаний із центром влади Католицької Церкви. Роблячи це, він окреслює суспільне, політичне й релігійне середовище історії від часу Пія IX до Другої світової війни. Цей історичний огляд є надзвичайно інформативним.

Ще один крок у папських претензіях було зроблено, коли в XI столітті папа Григорій VII проголосив досконалість Римської Церкви. Серед положень, які він висунув, було й таке, що Церква ніколи не помилялася і ніколи не помилиться, згідно з Писанням. Однак підтвержень із Писання до цього твердження не було наведено. Гордовитий понтифік також претендував на владу усувати імператорів і заявляв, що жоден вирок, ним винесений, не може бути скасований ніким, зате йому належить прерогатива скасовувати рішення всіх інших.

Яскрава ілюстрація тиранічного характеру цього прихильника непомильності була продемонстрована в його ставленні до німецького імператора Генріха IV. За те, що насмілювався знехтувати владою папи, цього монарха було оголошено відлученим від церкви та позбавленим престолу. Переляканий зрадою й погрозами власних князів, яких папський наказ підбурював до повстання проти нього, Генріх відчув необхідність помиритися з Римом. У супроводі дружини та вірного слуги він перетнув Альпи серед зими, щоб упокоритися перед папою. Діставшись замку, куди усамітнився Григорій, його, без своїх охоронців, провели на зовнішній двір, і там, у люті зимові морози, з непокритою головою, босоніж і в жалюгідному вбранні, він чекав дозволу папи з'явитися перед ним. Лише після того, як він три дні постив і сповідався, понтифік знизшов до того, щоб дарувати йому прощення. І навіть тоді — лише за умови, що імператор чекатиме санкції папи, перш ніж знову прийняти регалії або здійснювати владу монарха. А Григорій, піднесений своїм тріумфом, вихвалявся, що його обов'язок — зламати пиху королів. Велика боротьба, 57.

Григорій VII був «прихильником непомильності», але це сміховинне твердження не стало офіційним вченням (догматом) доти, доки Пій IX не перетворив це дурне твердження на затверджений догмат на Першому Ватиканському соборі. Догмат було ухвалено 18 липня 1870 року, рівно за сто п'ятдесят років до першого розчарування ста сорока чотирьох тисяч.

Повчальним у цій історії є те, що коли Пій IX скликав Перший Ватиканський собор і проголосив свій догмат про непомильність, його спонукала ненависть до того, що називали «модернізмом». Це не ґрунтувалося на ідеї, що папа не може помилятися, визначаючи біблійні вчення; це було захистом папського спротиву впливові, який спричинила Французька революція. Це було спрямовано проти того, що зрештою стане відомим як комунізм.

Французька революція спричинила переворот у владному устрої європейських націй, із особливою ненавистю до монархії, тобто до папства. Саме італійське республіканське повстання тимчасово вигнало Пія IX та його найближчого помічника з Рима. «Модернізм», представлений різними філософіями, породженими Французькою революцією, був заклятим ворогом Пія IX, а його доктрина непомильності була покликана підтримувати кожне твердження, яке папа висував проти модерністських ідей, породжених Французькою революцією.

Книга Даниїла, одинадцятий розділ, сороковий вірш, вказує, що у 1798 році цар півдня (атеїстична Франція) завдав смертельної рани цареві півночі (папству).

Учення Пія IX про непомильність було пов'язане з війною, представленою сороковим віршем одинадцятого розділу Даниїла, і від другої половини 1869 року до наступного року Пій IX скликав Перший Ватиканський Собор, відомий як Vatican I, з метою утвердити, що папа є главою католицизму, а католицизм є главою всіх церков, як це було проголошено декретом Юстиніана в 533 році.

Другий Ватиканський собор, також відомий як Ватикан II, відбувався з 1962 по 1965 рік. Це була віхова подія в історії Католицької Церкви і один із найзначущих вселенських соборів сучасності. Собор був скликаний під проводом Папи Івана XXIII і продовжився під час понтифікату Папи Павла VI після смерті Івана XXIII у 1963 році. Важливо усвідомлювати чітку відмінність між цими двома соборами.

Перший собор мав установити те, що називається «приматом» папи, тобто що папа є верховним правителем, учителем і пастирем Церкви, відповідальним за збереження та тлумачення доктрин віри. Його влада полягала у визначенні догматів, виданні доктринальних декретів і проголошенні авторитетних рішень у питаннях віри та моралі, що відоме як папська непомильність. Вона включає юрисдикційну владу папи над Вселенською Церквою, зокрема повноваження призначати єпископів, упорядковувати таїнства і керувати церковним управлінням.

Другий собор мав перетворити церкву на екуменічну спільноту. Собори були прямо протилежними за своєю суттю. Консервативному першому собору суперечив ліберальний другий собор. Ці дві фракції відрізнялися як небо і земля, а пророцтво, приписуване трьом таємницям Фатіми, вказує на внутрішню війну, яку влучно символізують ці два собори.

Пророцтво визначає два класи: тих, хто відстоює примат, уособлений Пієм IX, називають «білим папою», «добрим папою» або «добрим єпископом», а інших, пов'язаних із Другим

Ватиканським собором, — «чорним папою», «поганим папою» або «поганим єпископом». Суперечність між цими двома політичними концепціями можна побачити, коли відвідуєш святиню чуда Фатіми в місті Фатіма в Португалії. При вході доріжка пролягає між статуєю «чорного папи» з одного боку та статуєю «білого папи» з іншого.

Отже, частиною спадщини чоловіка, який зрештою став тим, кого книга називає «Папою Гітлера», є те, що його корені тісно пов'язані з боротьбою між модернізмом (царем півдня) і папським приматом (царем півночі).

Слід розуміти, що автор книги, яку ми розглядаємо, був католиком із бездоганною репутацією, і заявленою метою написання цієї книги було пролити світло на твердження, ніби папа, який правив під час Другої світової війни, підтримував Гітлера, нацистів або мав будь-яку провину в Голокості проти євреїв та інших. Коли Корнвелл звертається до діда Пія XII, який був правою рукою, що організувала Перший Ватиканський собор, історія боротьби між царями півдня і півночі розігрується в самій цій історії. Коли революція «республіканізму» досягла Італії, італійці приблизно на рік вигнали Пія IX з міста Рима, і відтоді, навіть після його повернення, усе, чим коли-небудь володіло папство, — це сто десять акрів, відомих як Місто-держава Ватикан.

Єдиний спосіб, у який він узагалі зміг повернутися до Ватикану, був можливий лише за допомогою французьких військ і позики від Ротшильдів, сумнозвісних єврейських банкірів. Щоб розумно зрозуміти папську співучасть у Голокості під час Другої світової війни, необхідне певне базове розуміння ставлення Європи до євреїв від часу розп'яття Христа. Книга припускає, що антисемітизм і расизм — це два різні підходи, стверджуючи, що ненависть Гітлера до євреїв була расистською, адже Гітлер розглядав євреїв як нижчу категорію людських істот, тоді як антисемітизм був ненавистю до євреїв через те, що вони вбили Бога. Чи є вони одним і тим самим, чи між ними справді існує відмінність, — реальність становища євреїв варта розуміння.

Наприклад, у сучасній Америці, якщо вживається слово «гетто», більшість вважає, що воно означає бідну, занедбану частину міста. Але термін «гетто» первісно означав частину міста, особливо у Венеції, Італія, де в Середні віки євреї були змушені жити. Перше гетто було засноване у Венеції 1516 року, коли Венеційська республіка обмежила проживання євреїв визначеною частиною міста, відомою як «geto nuovo» («нова ливарня»), що згодом стала відома як гетто.

У Європі протягом Середньовіччя існували обмеження щодо того, де євреї могли жити, а також щодо професій, якими їм дозволялося займатися. Ці обмеження ґрунтувалися на старому визначенні антисемітизму, яке виходило з переконання, що євреї вбили Бога і що всі їхні подальші проблеми вони накликали на себе власними діями.

У Середньовіччі було усталеною традицією, що християни не могли позичати гроші або брати відсотки за позику. Юдеї були звільнені від цього обмеження, і лихварство стало однією з професій, якими юдеям дозволялося займатися. Єврейські банкіри, такі як родина Ротшильдів, були міннялами грошей унаслідок правових обмежень щодо того, якими

професіями їм дозволялося займатися. Коли Пій IX потребував коштів, щоб повернутися до Ватикану, розчарування через те, що він більше не правив містом Римом, посилювалося необхідністю звертатися до юдеїв по гроші.

До того як Пія IX було вигнано з Рима, здавалося, що щодо євреїв і ставлення Церкви до євреїв він належав до одного з двох таборів. Ці два табори склалися з тих, хто вважав, що євреї, хоч би що з ними траплялося, просто отримують те, на що заслуговують, і з тих, хто був схильний виявляти до євреїв певну милість. Коли Пій IX повернувся до Ватикану після того, як його було вигнано, милість, яку він інколи виявляв до свого вигнання, більше ніколи не проявлялася. До свого вигнання він заклав гетто в місті Римі, а після свого повернення знову встановив гетто і почав обкладати євреїв податком, щоб відшкодувати свої фінансові втрати.

Правою рукою Папи Пія IX був Маркантоніо Пачеллі, дід папи Гітлера. Він був адвокатом і належав до особливої верстви адвокатів, що підтримували папство. Його син увійшов до того самого елітного прошарку адвокатів, як і його онук, який зрештою стане папою Гітлера. Після того як книга викладає історію діда Еудженіо Пачеллі, його батька, а також його юності й освіти, вона розглядає посаду, яку Пачеллі обійняв, коли почав працювати на папство. Як адвоката, що походив із еліти папських адвокатів, його обрали очолити відділ, який спеціалізувався на угодах, що називаються конкордатами. 1901 року Пачеллі був залучений до канцелярії Державного секретаріату Папського престолу.

Пачеллі став посланцем до народів. Пророчо Пачеллі став офіційним юридичним зв'язком, що довершив блуд царів землі з папством. У 1903 році Пій X був коронований на папський престол. Відразу він почав атакувати "інтелектуальну отруту", що породила "релятивізм і скептицизм". Людиною, яка очолювала зусилля Пія X з викорінення "модернізму", був Умберто Беніньї, який працював у тій самій канцелярії, що й Пачеллі. Беніньї якось сказав про групу істориків світового рівня, що це люди, для яких "історія — ніщо інше, як безперервна відчайдушна спроба блювати. Для такого роду людей існує лише один засіб: інквізиція!" На думку Беніньї, історик, який виявляв бодай якусь симпатію до ідей, що походили з Французької революції, підлягав страті.

Офіційно Беніньї очолював міністерство пропаганди папства, але неофіційно він також керував таємною шпигунською мережею, створеною для виявлення будь-яких католиків, які виявляли бодай якусь симпатію до «модернізму», що походив від царя півдня. Зрештою, у 1910 році його робота призвела до директиви, яка зобов'язувала службовців папства скласти присягу, що називалася Антимодерністською присягою. Вона й досі чинна. Щоб працювати у Ватикані, ви повинні присягнути в ненависті до модерністських ідей, які сьогодні ми назвали б комуністичними ідеями.

В анотації до книги Кронвелла на форзаці зазначено: «У перше десятиліття століття, як блискучий молодий ватиканський юрист, Пачеллі допоміг сформувати ідеологію безпрецедентної папської влади; у 1920-х роках він вдавався до хитрощів і шантажу, щоб нав'язати владу в Німеччині. У 1933 році Гітлер став для нього ідеальним партнером для

переговорів, і було укладено конкордат, що надавав Католицькій церкві релігійні та освітні переваги в обмін на відмову католиків від суспільної та політичної діяльності. Ця „добровільна“ відмова від політичного католицизму, нав'язана з Риму, сприяла піднесенню нацизму».

На засіданні уряду 14 липня 1933 року Адольф Гітлер висловив думку, що саме того місяця конкорданс, створений Пачеллі з нацистами, дав Німеччині «простір довіри.... У боротьбі, що розвивається, проти міжнародного єврейства».

Книга Корнвелла не була добре сприйнята католиками, які відмовлялися прийняти докази того, що Пачеллі був головною причиною того, що Гітлер зміг прийти до влади, адже Німеччина була країною, більшість населення якої становили католики. Пачеллі уклав угоду, яка від 1933 року й надалі не дозволяла католицькому видавництву, католицьким інформаційним агентствам і католицьким школам говорити будь-що про те, в якому напрямі рухається Гітлер. Книга простежує очевидну антисемітську спрямованість Пачеллі, який згодом став папою під час Другої світової війни. Принаймні три пункти з книги можуть бути встановлені на підставі дуже надійних історичних джерел.

Перше — це війна між царем півночі та царем півдня, як вона представлена в одинадцятому розділі книги Даниїла. У цій війні ворогуючими сторонами є католицизм і атеїзм, папа й комунізм. Інший момент полягає в тому, що папа використав нацизм як свою проксі-армію проти атеїзму під час Другої світової війни, так само як папа використав відступницький протестантизм у 1989 році як свою проксі-армію проти атеїзму СРСР. Книга також визначає внутрішню та зовнішню пророчу структуру, представлену сатанинськими посланнями, що вийшли з чуда у Фатімі.

Прикордонна війна при Рафії, представлена в одинадцятому й дванадцятому віршах одинадцятого розділу Даниїла, являє собою прикордонну війну, що нині розгортається в Україні. Давня війна була гарячою війною; друга є другою проксі-війною, в якій проксі-армії беруть участь у смертельному зіткненні. Рафія визначає прикордонну війну як таку, що ведеться між царем півночі та царем півдня, але пророцтво навчає, що аж до близького недільного закону блудниця Тиру забута, Єзавель перебуває в Самарії, а Іродіада пропустила святкування дня народження Ірода. Ці троє свідків ролі царя півночі в теперішній історії свідчать про те, що вона, перебуваючи за лаштунками, смикає за нитки. Гарячі війни, проксі-війни та холодні війни, що відбуваються, поки вона забута, здійснюються її проксі-арміями.

Росія є царем півдня, і нині вона залучена до прикордонної війни, яку фінансують глобалісти західного світу, передусім прогресивні демократи та республіканці RINO (Republican In Name Only) у Сполучених Штатах. Коли в сороковому вірші одинадцятого розділу Даниїла Сполучені Штати представлені як проксі-армія царя півночі, їхніми двома пророчими характеристиками є військова міць і фінансова сила. Сполучені Штати здійснюють в Україні ту саму справу, яку вони робили в 1989 році, допомагаючи Папі Римському проти Росії, а проксі-армія на місці, що захищає Україну, настільки переповнена

прихильниками нацизму, що навіть мейнстрімні медіа не можуть цього заперечити. Рим тепер використовує ті самі проксі-армії, які він використовував у гарячій війні, що була Другою світовою війною, і в 1989 році, щоб воювати проти Росії. Прочитайте книгу: «Папа Гітлера: Таємна історія Пія XII».

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Подібним чином, коли Бог збирався відкрити улюбленому Іванові історію церкви на майбутні віки, Він дав йому запевнення в зацікавленні й піклуванні Спасителя про Свій народ, відкривши йому «Подібного до Сина Людського», що ходив поміж світильниками, які символізували сім церков. Коли Іванові було показано останні великі боротьби церкви із земними владами, йому також було дано побачити остаточну перемогу й визволення вірних. Він бачив, як церкву втягнуто в смертельний конфлікт із звіром та його образом, і як поклоніння тому звірові запроваджувалося під карою смерті. Але, дивлячись поза дим і гуркіт битви, він побачив громаду на горі Сіон з Агнцем, що мала, замість знака звіра, «ім'я Отця, написане на їхніх чолах». І знову він побачив «тих, що перемогли звіра, і образ його, і знак його, і число імені його, стояти на скляному морі, маючи арфи Божі» і співати пісню Мойсея та Агнця.

Ці уроки — для нашого блага. Нам потрібно непохитно покладати нашу віру на Бога, бо попереду час, що випробує людські душі. Христос, на горі Оливній, перелічив страшні суди, що мали передувати Його другому пришествю: «Почуєте про війни та чутки про війни». «Бо повстане народ на народ, і царство на царство; і будуть голод, і мори, і землетруси місцями. Усе це — початок страждань». Хоч ці пророцтва частково сповнилися під час зруйнування Єрусалима, вони мають безпосередніше застосування до останніх днів.

Ми стоїмо на порозі великих і урочистих подій. Пророцтва швидко сповнюються. Господь уже при дверях. Незабаром перед нами відкриється період, що становитиме надзвичайний інтерес для всіх живих. Суперечки минулого будуть відновлені; постануть нові суперечки. Сцени, які мають розгорнутися в нашому світі, ще навіть не снилися. Сатана діє через людські знаряддя. Ті, хто намагається змінити Конституцію і забезпечити прийняття закону, який примушуватиме до дотримання неділі, мало усвідомлюють, якими будуть наслідки. Криза вже на порозі.

"Але слугам Божим не слід покладатися на себе в цій великій кризі. У видіннях, даних Ісаї, Єзекіїлю та Івану, ми бачимо, наскільки тісно небо пов'язане з подіями, що відбуваються на землі, і якою великою є опіка Бога над тими, хто Йому вірний. Світ не без Правителя. Програма майбутніх подій у руках Господа. Велич Неба має у Своему віданні долю народів, а також справи Своєї церкви." Свідчення, том 5, 752, 753.